

Naast politiek 'links' is alleen nog fascisme

25 juni 2025

Er waait een globalistische, zich met 'links' en 'anti-fascisme' identificerende wind door de Westerse wereld. Hierbij bepleiten de aanhangers en volgers open grenzen, opheffing van nationale staten, bedienen zich van klimaatangst, vertonen totalitaristische trekken, zijn oorlogszuchtig en intolerant. Door het zaaien van verdeeldheid en verwarring wordt ondertussen een mondiale agenda uitgerold. Een artikel in de Amsterdamse Groene probeert onder het mom van 'anti-fascisme' de kloof met critici op de huidige ontwikkelingen nog verder te verdiepen. Een

commentaar.

Afbeelding: Pixabay

Ik ben de anti-fascist

Het nieuwe fascisme zal niet zeggen, hallo, ik ben het nieuwe fascisme, maar zich presenteren als de anti-fascist. Deze stelling, niet zijnde een woordelijk citaat, wordt toegeschreven aan de Italiaanse schrijver en filosoof Umberto Eco die in zijn essay *Ur-Fascisme* (1995) waarschuwde dat het nieuwe fascisme zich als een andere, progressieve anti-fascistische ideologie, zal presenteren.

We zien in de hele Westerse wereld hoe zogenaamde 'anti-fascisten' vreedzame demonstraties tegen overheidsbeleid intimideren en verstoren. Overal duiken ze op waar anti-overheidsgeluiden klinken. Gekleed in het zwart en vermomd treden ze op als vooruitgeschoven ordetroepen van de zittende macht. Vaak gaat hun optreden gepaard [met geweld](#).

Niet alleen deze 'ordetroepen', ook de media doen al jaren hun best om onder het mom van 'anti-fascisme' elke kritiek op het vaak verwoestende overheidsbeleid te framen als 'rechtsradicaal', 'extreem-rechts', 'antisemitisch' of als laatste stap 'fascistisch'.

Zo ook, al is het niet een uniek voorbeeld van deze mediale trend, kunnen we [dit artikel](#) in De Groene beschouwen. Hierin spreekt de schrijver Thijs Lijster, kunst- en cultuurfilosoof verbonden aan de Rijksuniversiteit Groningen, van 'hedofascisme', waarbij 'de nieuwe fascist' vooral streven naar genot. Om zijn punt te maken ontvouwt zich een onsamenhangende verhaallijn die er op neerkomt, dat iedereen die niet behoort tot het zich 'links' en 'progressief' noemende globalistische kamp, gerekend moet worden tot het 'hedofascisme'.

Donald Trump zou de personificatie daarvan zijn. Lijster zoekt daarbij steun bij Mike Godwin, de man die ooit zei dat elke discussie of dispuut uiteindelijk eindigt in een vergelijking met Hitler. Zelfs Godwin, zo Lijster, vindt dat de vergelijking van Donald Trump met Adolf Hitler passend is. In [Politico](#) zei Godwin hierover:

"Ik denk dat het redelijk is om te zeggen dat Trump weet wat hij doet. Ik denk dat hij die retoriek expres koos. Maar ja, er zijn echte gelijkenissen. Als je Hitlers eigen geschriften hebt gelezen – die ik trouwens aan niemand aanbeveel – zie je

overall een onmenselijke dimensie, maar de toespraken zijn een nog interessanter geval."

Bij dat laatste verwijst hij naar Hitlers toespraken die niet *"bepaald coherent"* waren en meent dat bij Trump ook waar te nemen. Beiden zouden dat steeds herhalen wat goed bij de Trump-aanhang valt. Vooral de *"dehumaniserende"* opmerkingen van Trump richting immigranten, zouden een vergelijking met Hitler rechtvaardigen.

Het zoeken naar de ultieme 'Godwin' is een wanhopige poging van tegenstanders van Trump om hem te vergelijken met de meest gehate man uit de Europese geschiedenis. Een man die een oorlog ontketende met 60 miljoen doden tot gevolg, waarvan 26 miljoen Russen en een dodelijke jacht op Joden en andere minderheden ontketende die geen gelijke in de geschiedenis kent.

Het is onmiskenbaar dat er momenteel sprake is van een dominantie politieke, culturele en maatschappelijk stroming die zich kenmerkt door:

- een streven om de wereldordening in de vorm van nationale staten op te heffen;
- het toestaan dat een ieder die dat wenst de nationale grens zonder controle of terugwijzing mag passeren (immigratie);
- het omarmen van mondiale 'crises' teneinde de globaliseringstendens verder te versterken en radicaal totalitaire maatregelen te legitimeren;
- het steeds verder opdelen van de mensheid in 'slachtoffergroepen' zoals bij LBTHQ+;
- het scheppen van verwarring over identiteit waarvan geslacht en (persoonlijke) geschiedenis en cultuur de basis vormen;
- het bevorderen van levenswijzen die geen kinderen voortbrengen (passieve depopulatie);
- het voorrang geven aan culturele gewoonten van 'nieuwe Nederlanders' (of naar analogie voor elk ander land) boven de nationaal verankerde gebruiken;
- een grote mate van intolerantie jegens andersdenkenden, onder gelijktijdige verkondiging van 'inclusiviteit';
- het vervormen van de taal om het denken te sturen: 'blank' is 'wit';
- ziet mens en dier als elkaars gelijke, gelijke rechten; ook de natuur moet mensenrechten krijgen;

- de mens moet sober leven, plezier is hedonistisch, de aarde kan deze levensstijl niet dragen;
- een corrumperende verknoping door personele verbindingen van media, politiek en overheidsinstituten.

De lijst is vast niet compleet, maar de teneur is duidelijk. Er is een algemeen klimaat ontstaan dat zich als kritisch-verlichte-globalistische elite beschouwt waarvan de zienswijzen op de samenleving niet open staan voor debat.

Deze kritisch-verlichte-globalistische elite gebruikt bestaande machtsmiddelen om tegenstanders het zwijgen op te leggen. Bij demonstraties worden zogenaamde anti-fascistische groepen ingezet, wereldwijd bekend onder de naam 'antifa', om tegenstanders te intimideren.

De methoden van de antifa-beweging

De eerste strategie is demonstraties verstoren van wat zij als fascist zien. Ze proberen grote demonstraties te ontregelen door de looproute te blokkeren, door ruzies uit te lokken of door tegenstanders te overstemmen.

De tweede strategie is gericht tegen personen. Rechts-extremisten worden 'gedoxxed': persoonlijke gegevens worden openbaar gemaakt. Werkgevers en familie worden gebeld in de hoop dat die het gedrag van de 'fascist' kunnen bijsturen.

De derde strategie is intimidatie. Doxxen is daar een onderdeel van, maar soms worden 'rechts-extremisten' ook thuis opgezocht. Of er wordt een Antifa-sticker op de voordeur geplakt, als waarschuwing.

De vierde strategie is geweld. Hoewel antifascisten vaak benadrukken dat het geweld vooral uit zelfverdediging is, schuwt Antifa de inzet van geweld niet.

Bron: [De Correspondent](#)

Groepen als [Extinction Rebellion](#) zijn in de praktijk fronttroepen voor de globalistische krachten, vermomd als protestbeweging. De verbinding van deze gesubsidieerde groepen met media en ('linkse') politiek krijgt daarmee totalitaire trekken.

Volgens Lijster zijn tegenstanders van deze dominante 'linkse' stroming 'hedofascistisch'. Hiermee bedoelt hij dat *"het genot de belangrijkste inzet is in de politieke strijd van het hedendaagse fascisme: het gaat erom de eigen levensstijl, die gekenmerkt wordt door excessieve consumptie en de dominantie van*

mannelijkheid en witheid, te kunnen voortzetten en verhevigen.” Het gebruik van de term ‘manlijke witheid’ verradt een diepe verachting voor de blanke man, waarbij elk individu deelgenoot wordt gemaakt van een collectief aangepraat schuldgevoel over onderdelen van de nationale geschiedenis, zoals de slavernij.

Grote delen van de bevolking die lijden onder deze dominante maatschappelijke stroming, worden weggezet als ‘extreem-rechts’ of zoals steeds vaker als regelrecht fascistisch. Grote ontevreden groepen in de samenleving reageren volgens Lijster met ‘hedofascisme’. Lijster: *“We zien dit terug in de buitenproportionele aanval op diversiteits- en inclusiviteitsbeleid door Elon Musks Doge, in het motto drill, baby, drill! waarmee de regering-Trump weer volop inzet op de fossiele brandstofindustrie (en waar het seksisme overigens ook duidelijk in doorklinkt...)”*

Wie de samenhang tussen een *“aanval op diversiteits- en inclusiviteitsbeleid”* en *“drill, baby, drill!”* ziet, mag het zeggen. Het is van de talrijke bijeen geraapte uitspraken die samen een onderbouwing moeten zijn van ‘hedofascisme’.

Lijster: *“Het is niet zozeer het politiek-reactionaire karakter dat het hedofascisme historisch uniek maakt – het fascisme uit de jaren 1930 was een reactie op de successen van het communisme – maar wel de belofte van een terugkeer naar excessieve consumptie. Dat ontbrak bijvoorbeeld in het nationaal-socialisme, dat het hedonisme van de Weimarrepubliek juist als een vorm van decadentie en moreel verval beschouwde.”* In twee zinnen tracht Lijster een opmerkelijk onderscheid te maken tussen ‘fascisme’ en ‘nationaal-socialisme’, waarbij de laatste *“het hedonisme van de Weimarrepubliek juist als een vorm van decadentie en moreel verval beschouwde.”* Onbedoeld, mag je aannemen, brengt Lijster zichzelf in nationaal-socialistisch vaarwater door ook het hedonisme af te wijzen en bovendien ook nog het hedonisme van het democratische experiment dat de geschiedenis in ging als de Weimar Republiek af te wijzen.

An advertisement for the 'GOUD' membership. It features a yellow card with the word 'GOUD' in large, stylized letters. The card text includes 'LIDMAATSCHAP', 'Zomeraanbieding: van €49,- nu €39,-', 'Geldt tot 1 juli 2025', and '12 maanden alle premium artikelen toegang archief gratis download magazines'. To the right of the card, on a grey background, are the phrases 'Een onafhankelijk geluid.', 'Van halve waarheid naar hele waarheid.', and 'EZAZ radio moddergat'. At the bottom right is a yellow button with the text 'ga voor GOUD'.

Het stuk krijgt een verrassende wending als Lijster de 1960-jaren typeert: *“Waren het toen de linkse bewegingen die succesvol een monopolie claimden op genot (vrije liefde, drugs, het breken van sociale normen), daar klinkt die claim nu het duidelijkst door bij extreem-rechts.”* Wat opvalt is dat Lijster en zijn denkggenoten alleen nog ‘links’ en ‘extreem-rechts’ onderscheiden, ‘gematigd rechts’, ‘gewoon rechts’, ‘midden’ of ‘conservatief’ bestaan klaarblijkelijk niet meer. Het is een indicatie van intellectuele armoede, gebrekkige onderscheidingsvermogen en extreme polarisatie van het denken en waarnemen, waarin de wereld alleen nog in zwart-wit tegenstellingen kan worden beschouwd.

Lijster geeft wel toe dat het *“afzien van genot”* tegenwoordig een ‘links’ thema is. *“Dit is, uiteraard, een rechts frame, maar niet geheel uit de lucht gegrepen.”* Het geeft aan hoe moeizaam het ‘links-rechts’ schema in de politiek nog werkt om standpunten te verklaren. Immers, zoals Lijster zelf zegt, ook het nationaal-socialisme wees een ‘hedonistisch’ leven af, waarmee ‘links’ en nationaal-socialisme ineens eenzelfde zienswijze hebben. De vraag is dan ook gerechtvaardigd hoe lang het ‘links-rechts-denken’ nog bruikbaar is voor analyse van de huidige complexe politiek-maatschappelijke situatie.

De bewering van Lijster dat ‘hedonisten’ een *“autoritaire staat een barrière voor genot vinden”* is bevestigd in de coronajaren waarin een ‘linksige’ overheid wet en regel aan de kant schoof en historisch vrijheidsbeperkende maatregelen afkondigde en door excessief politiegeweld en mediale propaganda liet afdwingen. Een praktijk die door velen als autoritair, ondemocratisch en ongrondwettelijk werd afgewezen.

Lijster: *“De hedofascist wil, anders dan de fascist uit de jaren dertig, geen offers brengen maar eist vrijheid. Uiteraard gaat dit om een zeer specifieke vrijheid en voor een specifieke groep: de vrijheid om te kunnen blijven genieten, dat wil zeggen om te kunnen blijven consumeren, vervuilen, discrimineren, aanranden, 130 rijden op de snelweg, om een roetzwarte piet in te zetten en genoeg vuurwerk te hebben om een huizenblok op te blazen.”* Impliciet lijkt Lijster te zeggen dat de ‘echte’ fascist tenminste nog offers wilde brengen, maar dat de hedofascist daarvoor te beroerd is.

In één volzin etaleert Lijster een reeks mentale hyperbolen: *“Niet de vrijheid van transgender personen om te bestaan, van moslims om hun geloof te belijden, of van mensen uit het mondiale Zuiden om een beter leven te zoeken. Onder het mom van vrijheid mag een vrouw geen hoofddoek dragen (want vrouwenonderdrukking) en mag een man in een jurk geen schoolklas voorlezen (want woke).”*

Iedereen weet of zou kunnen weten, dat bovenstaande niet klopt. Het gaat niet om ‘het zijn’, maar om het ziekelijk bij jonge kinderen via het onderwijs en media propageren van deze levensstijlen. Iedereen mag zijn eigen leven bestemmen, maar laat ook een ander vrij in haar keuzes. Dat is wat anders dan de korte bocht die Lijster maakt.

Een stuitende omkering van de realiteit is Lijster’s bewering: *“Rechts lijkt zich er dikwijls beter van bewust te zijn dat politiek niet een kwestie is van fatsoen of moraal, maar van macht, inclusief macht over het publieke debat.”*

De realiteit is dat mediamacht, politieke macht en zelfs macht binnen overheidsinstituties bij ‘links’ ligt. Dat is juist de klacht van de meer conservatieve stroming, het de mond snoeren van alternatieve stemmen. Hierbij valt overigens op dat Lijster hier weer van ‘rechts’ spreekt en niet van ‘extreem-rechts’.

Het keren van de ‘woke-trend’ stuit op pijn, zoveel is duidelijk. Lijster: *“Amazon en Meta hadden geen regeringsdecreten nodig om hun inclusiviteits- en diversiteitsbeleid bij het grofvuil te zetten, waar ze pasgeleden nog goede sier maakten met regenboog- en BLM-vlaggetjes op hun websites. Alles om het de Grote Leider maar naar de zin te maken, om bij te dragen en daarmee deel te hebben aan zijn genot.”*

Inderdaad, uit vrije wil nemen velen met liefde afscheid van de door ‘progressief’ Amerika, lees ook president Biden en zijn achterliggende steunpilaren als

BlackRock, bij wet opgelegde diversiteitsbeleid. Die keuze voor de “*regenboog- en BLM-vlaggetjes*” was niet vrijwillig, het afscheid nemen ervan wel.

Het stuk geeft nog talrijke aanleidingen voor commentaar, maar de teneur is duidelijk: met een samenraapsel aan citaten en ‘argumenten’ worden andersdenkenden, conservatief of ‘gewoon rechts’ geparkeerd in de hoek van het fascisme, het hedofascisme, wat nog erger lijkt te zijn dan haar fascistische basis.

Met een paar citaten is genoeg gezegd over het armelijke niveau van dit artikel in De Groene:

- *“Trump is volgens die vergelijking een kleuter, die geen zelfbeheersing kent en die begint te schreeuwen als hij zijn zin niet krijgt.”*
- *“Dat is precies het paradoxale van het hedofascisme: het is een ideologie van autoriteit en plicht, maar de plicht bestaat erin te genieten. Je kunt immers nooit genoeg genieten, je kunt altijd meer vreten en vervuilen, hardere grappen maken, meer pussies grabben.”*
- *Mensen wisten in 2024 heel goed waarvoor ze kozen, namelijk voor een voor meerdere misdrijven veroordeelde crimineel, een liegende en racistische aanrander.”*

En wie bewijs wil dat de media nog maar één waarheid kennen, leest dit vrijwel identieke en in dezelfde week gepubliceerde artikel in [de Correspondent](#).

Na jaren van verziekt zogenaamd ‘links’, samenleving- en economie ontwrichtend klimaatbeleid, censuur en propaganda van globalistisch beleid, zijn veel mensen het zat en stemmen op de vaak enige partij die minimaal zegt voor hen op te komen, al komt die belofte zelden uit. Het fascisme ontstaat als grote groepen in de samenleving jaren achtereen worden verdrukt, gemarginaliseerd, als tweederangs burgers in eigen land worden behandeld, het gewone leven onbetaalbaar wordt, terwijl ‘hun’ regering met miljarden smijt naar wapens, en dromerijen over ‘duurzame’ energie, inclusie en een niet te stoppen grootschalige immigratie.